

când, de interpelări familiare în argou englezesc. Cât despre erotism, nici vorbă, trupurile actorilor, mai mult goale ori prost îmbrăcate (a faună nocturnă amsterdameză), nefiind antrenate în arta comunicării senzoriale. Nici „bariera lingvistică” fragilă, pe care șocul vizual și emoțional al reprezentației era de presupus că o va „transcende”, nu a părut decât o figură de stil recurentă din marketingul producțiilor internaționale. Cei șase actori, maghiari, finlandezi și greci (câte doi de la fiecare „echipă!”), ne-au „vorbit” fiecare pe limba, dar și pe stilul său de joc, mai plat sau mai dezinhibat, dovedind că de la concert la... babilonie nu e decât un pas. În concluzie, putem spune că am rămas cu imaginea unui spațiu de joc interesant, dar rece, în care luminile de neon cereau timp pentru a se aprinde, pereții glisanți din sticlă – manevre previzibile, iar dușul răcorea fără noimă personajele...

A nu se înțelege cumva că pretindem Uniunii Teatrelor Europene să livreze numai spectacole de vârf precum producțiile multilingve prezentate și la București de Karin Beier, ori Teatrului Bulandra să se erijeze în aprig selecționar. Cine intră în horă, trebuie să urmeze regulile jocului, adică ale parteneriatului cultural. Statutul de membru într-o companie de elită se datorează însă și respectului față de publicul propriu, crescut în umbra marilor spectacole. Chiar dacă Bucureștiul nu este încă, în mod real, o capitală europeană, nu ne strică să aspirăm la un statut superior celui de *recycle bin* al modelelor artistice continentale. Nu e păcat ca, înainte de a deprinde cu adevărat dialogul, să învățăm numai a ne plictisi împreună?

Teatrul „Bulandra” – Getting Horny, adaptare după *Bacantele* de Euripide. O coproducție a Uniunii Teatrelor din Europa – Teatrul „Katona Jozsef”, Teatrul Național al Greciei de Nord, Teatrul Național din Finlanda. Regia: Sándor Zsótér. Decor: Mária Ambrus. Costume: Mari Benedek. Dramaturgie: Júlia Ungár. Distribuția: Wanda Dubiel, Simon Kakalas, Nikos Kapelios, Jarno Kolehmainen, Rezes Judit, Nagy Ervin.

Cătălina Panaitescu

Cântăreata cheală ... en français!

Cucerit de fervoarea teatrală locală, Institutul Francez a organizat *Festivalul de Teatru de limbă franceză*, desfășurat între 17 și 26 martie la București. Un eveniment special pentru publicul bucureștean, francofon sau mai puțin, atras în sălile de spectacol de varietatea propunerilor și, evident, de farmecul unei reprezentații în limba franceză.

Elementul definitoriu al acestui eveniment a fost *diversitatea* textelor dramatice și a trupelor invitate. Implicit a spectacolelor. O combinație de teatru profesionist și de amatori care a adus pe scenele bucureștene artiști români și francezi, tineri pasionați, deveniți actori, studenți la facultățile de teatru, elevi de liceu și de școală generală. În ceea ce privește piesele abordate, s-a trecut cu ușurință de la clasicul Molière la romanticul Hugo, de la Cocteau și Giraudoux la

teatrul absurd al lui Ionesco, la Mușatescu sau contemporanul Vișniec. Așadar, publicul a avut de unde alege.

Atracția festivalului a fost *Cântăreata cheală* de Eugène Ionesco, spectacolul trupei „Compagnie de Minuits” din Franța care a făcut ca sala de la „Casandra” să fie neîncăpătoare. Această companie particulară de teatru este formată din studenți și absolvenți ai Universității Sorbona care, împreună, au căutat și redescoperit noi forme de abordare a textului dramatic. *Cântăreata cheală*, această piesă revoluționară a anilor '50, devenită clasică pentru teatrul absurd, a prilejuit trupei respective multe turnee de succes (Festivalul de la Avignon, Deutsch-Iranisches Theater Festival etc.) transformate într-o semnificativă experiență teatrală. Spectacolul prezentat în acest festival al francofoniei a surprins prin comic și modernitate. Regia lui Arnaud Parent a mizat pe un comic mai degrabă vizual decât verbal, ceea ce a asigurat succesul spectacolului chiar și la un public nevorbitor de limbă franceză. Vioiciunea tinerilor, pasiunea asumată a jocului actoresc au redescoperit dimensiunea ludică și spiritul juvenil al lui Ionesco, aspect insuficient exploatat în alte montări ionesciene. Momentele-cheie sunt punctate prin câteva ritmuri bine accentuate care sporesc atenția și tensiunea. Se creează o stare de perplexitate tipic ionesciană, cu accente comice, ceea ce determină în spectatorul mirat sau simplul privitor o stare de participare și continuă așteptare.

Nu știu dacă scopul trupei „De Minuits” a fost să surprindă, să epateze, dar cu siguranță, în acea seară la „Casandra”, Ionesco a fost imprevizibil.

Ceea ce este un succes!